

LORENA

(H. D. L. WEBSTER/J. P. WEBSTER) (1800s) / (H.Bican. 20.09.2005)

Reverend H. D. L. Webster's poetry was set to music by J. P. Webster (no relation).

William A. Ward (ed.), *The American Bicentennial Songbook, Vol. 1 (1770-1870s)*, New York, NY, 1975, p. 202.

Hartford zpívá jen 1 a 3 sloku, celkem je jich asi sedm, ale jsou už hodně dementní a o ničem. I takhle je toho sentimentu až až.

Už léto ztrácí se , Loreno (*Loríno*)
sníh do trávy napadal
i slunce chladne, má Loreno
a mráz padl tam kde květ se hrál
 Však horce srdce tepe dál
 Jak v létě, když jsi byla blíž
To slunce může chladnout dál
V mé měni nebi mraky nespatriš

Už měsíc stokrát nebe stína
Co já s Tebou na kopci dlel
Tam z rukou Tvých rukou tep snímal
v mé srdci bilo víc, než v Tvém
 Sto měsíců a možná víc
 Sto vrchů já snad vystoupal
Kde hlídáš obzor strany mé
A zvon tam klidně zvoní dál

Mé lásky bylo víc, Loreno
Víc, než byl bych kdy si přál
A možná, býval bych Loreno
Ti dával i víc než jenom bral
 Léto klidně plyne dál
 tak volám do bouřlivých stran
At' spát odejdou, má Loreno
Ty bouře co nám život dal

The years creep slowly by, Lorena,
The snow is on the grass again.
The sun's low down the sky, Lorena,
The frost gleams where the flow'r's have been.
But the heart throbs on as warmly now,
As when the summer days were nigh.
Oh, the sun can never dip so low
A-down affection's cloudless sky.

A hundred months have passed, Lorena,
Since last I held that hand in mine,
And felt the pulse beat fast, Lorena,
Though mine beat faster far than thine.
A hundred months, 'twas flowery May,
When up the hilly slope we climbed,
To watch the dying of the day,
And hear the distant church bells chime.

We loved each other then, Lorena,
More than we ever dared to tell;
And what we might have been, Lorena,
Had but our lovings prospered well --
But then, 'tis past, the years are gone,
I'll not call up their shadowy forms;
I'll say to them, "Lost years, sleep on!
Sleep on! nor heed life's pelting storms."